

Zespół prawników praktyki prawa zamówień publicznych w kancelarii SPCG świadczy usługi w zakresie kompleksowego doradztwa prawnego zarówno podmiotom udzielającym zamówień, jak i wykonawcom uczestniczącym w postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego.

Doradzamy w zakresie przygotowywania i przeprowadzania postępowań przetargowych i konkursów, dokonujemy oceny SIWZ pod względem zgodności z prawem zamówień publicznych, sporządzamy opinie prawne związane z problematyką zamówień publicznych oraz wykonaniem i zmianą umów zawartych w trybie zamówień publicznych.

Reprezentujemy klientów w postępowaniach przed Krajową Izbą Odwoławczą, przygotowujemy skargi od rozstrzygnięć Krajowej Izby Odwoławczej do sądów powszechnych oraz reprezentujemy klientów w postępowaniach przed sądami powszechnymi.

W niniejszym opracowaniu prezentujemy wybrane orzecznictwo Krajowej Izby Odwoławczej.

W styczniu 2018 roku Krajowa Izba Odwoławcza wydała kilkadziesiąt orzeczeń. Izba wypowiedziała się m.in. co do zarzutów dotyczących:

1. rażąco niskiej ceny;
2. zastrzeżenia informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa;
3. konieczności podjęcia przez wykonawcę współpracy z podmiotem trzecim w celu spełniania świadczenia oczekiwanego przez zamawiającego;
4. ustalenia wysokości stawki VAT w przypadku wątpliwości co do prawidłowości stawki wskazanej w ofercie;
5. wprowadzenia zamawiającego w błąd w sposób mogący wpłynąć na wynik postępowania;
6. wzywania wykonawcy do złożenia dokumentów lub wyjaśnień;
7. złożonych metod oceny ceny ofertowej;
8. możliwości unieważnienia przetargu ze względu na istotną zmianę okoliczności, powodującą że przeprowadzenie postępowania nie leży w interesie publicznym;
9. uchylania się wykonawcy od zawarcia umowy;
10. interesu wykonawcy we wniesieniu odwołania;
11. niewykonania czynności pomimo uprzedniego uwzględnienia przez zamawiającego zarzutu odwołania.

W drugiej części marcowej edycji newslettera prezentujemy orzecznictwo KIO, w których Izba wypowiedziała się co do zarzutów z p. 2-11 powyżej.

ORZECZNICTWO DOT. ZASTRZEŻENIA INFORMACJI STANOWIĄCYCH TAJEMNICĘ PRZEDSIĘBIORSTWA

Oceniając zarzuty dotyczące zastrzeżenia treści ofert z względu na tajemnicę przedsiębiorstwa, Izba w wyroku z dnia 9.01.2018 r., KIO 2633/17, skonstruowała, iż masowe zastrzeganie ze względu na tajemnicę przedsiębiorstwa całych ofert stanowi istotny problem (patologię) ze względu na sprzeczność takiej praktyki z zasadą jawności wynikająca z art. 8 ust. 1 uzp. Izba uznała, że tylko w sytuacjach zupełnie wyjątkowych istnieje możliwość ograniczenia jawności postępowania i to wyłącznie w uzasadnionych przypadkach i po spełnieniu wskazanych w przepisach prawa przesłanek. Możliwość wyłączenia jawności postępowania nie może być nadużywana lub traktowana rozszerzająco. Izba zakwestionowała również pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 21.10.2005 r., III CZP 74/2005 i zajęła stanowisko, w myśl którego skutkiem niewłaściwego zastrzeżenia tajemnicy przedsiębiorstwa nie powinno być wyłącznie odtajnienie zastrzeżonych treści, lecz – zgodnie z przepisami ustawy – odrzucenie oferty. Ponadto Izba wyjaśniła, że ciężar udowodnienia zaistnienia wyjątkowych okoliczności, uzasadniających utajnienie jawności postępowania i znajdujących oparcie w przepisach ustawy spoczywa na wykonawcy, który takiego zastrzeżenia dokonał oraz na Zamawiającym – w przypadku, gdy nie zdecydował się on na odtajnienie informacji, których tajność zastrzegł wykonawca.

Odnosząc się do konkretnych informacji, które nie mogą być zastrzeżone jako tajemnica przedsiębiorstwa, w wyroku z dnia 5.01.2018 r., KIO 2017/2652, Izba podzieliła pogląd wyrażony w orzeczeniu Izby z dnia 7.06.2013 r., KIO 1239/13, następnie wielokrotnie przytaczany przez Izbę, iż „nie noszą znamion tajemnicy przedsiębiorstwa informacje wskazujące na producenta oraz model oferowanego sprzętu. Zamawiający w przedmiotowym postępowaniu nie pozostawił wykonawcom dowolności w zakresie skomponowania infrastruktury sprzętowo-systemowej co mogłoby być uznane za know-how danego wykonawcy. Zdaniem Izby tajemnicy przedsiębiorstwa nie stanowi umiejętność doboru sprzętu odpowiadającego szczegółowym wymogom postawionym przez zamawiającego.” A zatem w przedmiotowym postępowaniu, Izba nakazała ujawnienie nazw i modeli (nr katalogowych) oferowanych produktów.

KIO w szeregu orzeczeń wskazywała, że co do zasady brak jest podstaw do obejmowania tajemnicą przedsiębiorstwa wykazu osób dedykowanych do pełnienia określonych funkcji w postępowaniu przetargowym (por. wyrok dnia 13.03.2017 r., KIO 385/17).

Przekrojowe i obszerne rozważania dotyczące zasad zastrzegania tajemnicy przedsiębiorstwa Izba zawarła w wyroku z dnia 17.01.2018 r., KIO 2745/17.

W wyrokach z dnia 9.01.2018 r., KIO 2633/17 oraz z dnia 15.01.2018 r., KIO 2598/17, Izba zwróciła uwagę, iż nie zawsze bezpodstawnie zastrzeżenie tajemnicy będzie skutkowało uznaniem zarzutu za zasadny. Będzie tak wówczas, jeżeli naruszenie miało wpływ na rozstrzygnięcie. W przywołanych sprawach KIO uznała, że wadliwie utajnienie informacji nie miało wpływu na rozstrzygnięcie. W pierwszej z nich wykonawca kwestionował nie tylko zastrzeżenie tajemnicy oferty konkurenta, ale również formułował zarzuty dotyczące rażąco niskiej ceny jego oferty. Izba stwierdziła brak podstaw do zastrzeżenia zawartości oferty, jednakże zarzut uznała za niezasadny. Skoro bowiem odwołujący spowodował już rozpoznanie przez Izbę kwestii rażąco niskiej ceny, to ujawnienie niedostępnych dotychczas informacji nie mogłoby już spowodować zmiany rozstrzygnięcia przetargu, ponieważ utracił on prawo do ponownego składania odwołania w tym zakresie. W drugiej ze spraw oferta, której elementy zostały nieprawidłowo zastrzeżone i tak powinna zostać odrzucona, a zatem zasadności zastrzeżenia tajemnicy pozostawała bez znaczenia.

W wyroku z dnia 17.01.2018 r., KIO 2745/17, Izba uznała, że co do zasady informacje w zakresie potencjału osobowego, którym posługuje się określony wykonawca mogą stanowić tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu przepisów ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, gdyż mogą zawierać dane na temat organizacji przedsiębiorstwa, wskazywać na jego specyfikę i charakter, co powoduje, że tego rodzaju informacje mogą posiadać istotną wartość gospodarczą. Z reguły tego typu dokumenty zawierają dane sensytywne w postaci imion i nazwisk określonych osób oraz informacje na temat ich kwalifikacji zawodowych, doświadczenia i wykształcenia.

ORZECZNICTWO DOT. KONIECZNOŚCI PODJĘCIA PRZEZ WYKONAWCĘ WSPÓŁPRACY Z PODMIOTEM TRZECIM W CELU SPEŁNIANIA ŚWIADCZENIA OCZEKIWANEGO PRZEZ ZAMAWIAJĄCEGO

KIO badała również sprawy, w których zarzuty dotyczyły sformułowanych w SIWZ wymagań zamawiającego, aby wykonawca skorzystał z usług świadczonych przez podmioty trzecie. W wyroku z dnia 2.01.2018 r., KIO 2629/17, Izba uznała, iż potrzeby zamawiającego uzasadniały wymaganie, aby wykonawcy podjęli współpracę z Comarch – dostawcą systemów już stosowanych przez zamawiającego. W tym przypadku nie ograniczało to konkurencji wykonawców.

Z kolei w sprawie zakończonej wydaniem wyroku z dnia 9.01.2018 r., KIO 2682/17, odwołujący kwestionował wymagania zamawiającego w zakresie integracji dostarczonego przez wykonawcę systemu z posiadanym przez zamawiającego systemem medycznym Asseco Medical Management Solutions AMMS spółki Asseco Poland S.A. Uważał bowiem, że wykonawca musi podjąć ewentualną współpracę z Asseco Poland S.A. i zwrócić się o przedstawienie wyceny, co z kolei uniemożliwia mu złożenie w terminie własnej oferty przy zachowaniu zasady konkurencyjności, a Asseco Poland S.A. jest potencjalnym konkurentem odwołującego, który nie ma żadnego interesu we współpracy z odwołującym.

Izba nakazała zamawiającemu zmianę warunków SIWZ, podnosząc m.in., że zamawiający winien mieć pewność, iż prowadzone postępowanie nie zaburza konkurencji na rynku. Nie chodzi bowiem jedynie o pozorne zagwarantowanie realizacji zasady uczciwej konkurencji.

Podobne zagadnienie pojawiało się w sprawie zakończonej wydaniem wyroku z dnia 11.01.2018 r., KIO 2730/17. Zamawiający przewidział bowiem, że świadczenie będącej przedmiotem zamówienia usługi telekomunikacyjnej transmisji danych będzie odbywało się w oparciu o technologię CDMA, co z kolei wymuszało podjęcie przez wykonawców współpracy z podmiotem uprawnionym do korzystania z częstotliwości 420 MHz, tj. Nordisk Polska Sp. z o.o., której wyłącznym właścicielem jest Polkomtel Sp. z o.o. - operator sieci Plus, czyli jeden z potencjalnych wykonawców. Odwołujący podnosił, że przypuszczalnie firma Nordisk nie zechce złożyć mu oferty lub też przedstawi ofertę skrajnie niekorzystną albo też znacznie mniej korzystną niż spółce Polkomtel. Izba uznała, że odwołujący nie wykazał, aby firma Nordisk traktowała innych wykonawców inaczej niż Polkomtel bez rzeczowego uzasadnienia. Izba zauważyła jednak, że zamawiający – w celu wyrównania szans wykonawców – może zwrócić się do firmy Nordisk o przedstawienie, za jego pośrednictwem, potencjalnym wykonawcom tego przetargu oferty, którą mogliby oni wykorzystać składając swoje oferty.

Z ww. problematyką wiążą się również wyroki KIO z dnia 4.01.2018 r., KIO 2707/17, oraz 12.01.2018 r., KIO 2737/17. Izba wskazała w nich, że zamawiający ma prawo tak określić przedmiot zamówienia, aby odpowiadał jego potrzebom, nawet jeżeli w określonym przypadku, ze względu na szczególne potrzeby zamawiającego, ograniczy to ilość możliwych wykonawców, o ile zamawiający będzie w stanie uzasadnić taki opis w sposób wiarygodny, logiczny i spójny.

ORZECZNICTWO DOT. WYSOKOŚCI STAWKI VAT

W wyroku z dnia 11.01.2018 r., KIO 2723/17 oraz z dnia 23.01.2017 r., KIO 2748/17 i KIO 24/18, Izba rozważała kwestię rozbieżności stawki podatku VAT w złożonych przez wykonawców ofertach. W pierwszej z nich, Izba wskazała na swoją kompetencję do oceny wysokości właściwej stawki podatku na potrzeby danej sprawy, powołując się dodatkowo na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 20.10.2011 r., III CZP 52/11, zgodnie z którą taka interpretacja będzie miała swoje zastosowanie jedynie do oceny ofert wykonawców w postępowaniu o udzielenie tego zamówienia publicznego i nie ma rozstrzygającego znaczenia w sferze zobowiązań podatkowych wykonawców.

W drugiej zaś sprawie Izba uznała, iż obowiązek wykazania stawki VAT w przypadku rozbieżności leży po stronie podmiotu, który wywodzi z takiego faktu określone skutki. Izba wskazała, iż w sytuacji, w której właściwe organy istotnie rozbieżnie oceniły całkowicie zbliżone stany faktyczne koniecznym było, aby odwołujący przedstawił w charakterze dowodu interpretację indywidualną właściwego organu wydaną w tej konkretnej sprawie i z uwzględnieniem jej niuansów, czego nie uczynił.

ORZECZNICTWO DOT. WPROWADZENIA ZAMAWIAJĄCEGO W BŁĄD

W orzeczeniach z dnia 8.01.2018 r., KIO 2681/17 oraz z dnia 10.01.2018 r., KIO 2686/17, Izba przypominała, że wykonawca zobowiązany jest dołożyć należytej staranności przy konstruowaniu oferty. W innym przypadku może ponieść konsekwencje jej braku, a jego oferta może zostać odrzucona, jako wprowadzająca w błąd. Izba uznała, że wykonawcy nie dołożyli podwyższonej staranności, której można od nich wymagać, przez wzgląd na zawodowy charakter działalności, jaką wykazują się bezspornie wykonawcy ubiegający się o pozyskanie zamówienia. Udzielenie nieprawdziwej informacji dot. jednego z kryteriów, które to kryterium miało zasadniczy wpływ na przyznanie zamówienia wykonawcy. Informacja dotyczyła doświadczenia kierownika budowy i jego kwalifikacji, a Izba uznała, iż wykonawca zobowiązany był upewnić się, czy deklarowany stan rzeczy odpowiada rzeczywistości, skoro takie informacje zmierzają do udzielenia zamówienia publicznego temu właśnie wykonawcy i mają wpływ na decyzje podejmowane przez zamawiającego. Izba podkreśliła, że art. 24 ust. 1 pkt 17 ustawy PZP dotyczy wszystkich informacji mogących mieć istotny wpływ na decyzje podejmowane przez zamawiającego w postępowaniu. Decydujący jest skutek w postaci wpływu na wynik, niezależnie od tego czego informacja dotyczy. Przesłanka ta aktualizuje się więc jedynie gdy wprowadzenie w błąd dotyczy informacji mogących mieć wpływ na wynik postępowania, czyli w przypadku gdy pewna okoliczność stanowi przesłankę wykluczenia lub odrzucenia oferty wykonawcy.

ORZECZNICTWO DOT. WZYWANIA WYKONAWCY DO ZŁOŻENIA DOKUMENTÓW LUB WYJAŚNIEN

W wyrokach z dnia 9.01.2018 r., KIO 2699/17, oraz z dnia 11.01.2018 r., KIO 2706/17, Izba podkreśliła, że zgodnie z art. 26 ust. 3 ustawy PZP, zamawiający ma obowiązek wezwać wykonawców do złożenia dokumentów lub wyjaśnień wyłącznie jeden raz.

W pierwszym z wyroków z 9.01.2018 r., KIO 2699/17, Izba wskazała, że dopuszczenie na etapie postępowania odwoławczego dokumentów jest niedopuszczalne, gdyż w ten sposób nastąpiłoby sanowanie uchybienia wykonawcy w zakresie uzupełnienia dokumentów w oparciu o art. 26 ust. 3 ustawy PZP. Przepis ten przewiduje możliwość jednokrotnego wezwania wykonawcy do uzupełnienia danych dokumentów. Jeśli wykonawca na wezwanie Zamawiającego nie składa dokumentów lub składa dokumenty w dalszym ciągu nie potwierdzające spełnienia warunków/wymagań zamawiającego określonych w SIWZ, wówczas zamawiający, w zależności od rodzaju dokumentów, zobowiązany jest wykluczyć takiego wykonawcę lub odrzucić jego ofertę. Izba stoi na stanowisku, że przyjęcie kolejnej wersji dokumentów uzupełnionych już raz na wezwanie zamawiającego, w toku postępowania odwoławczego, mogłoby naruszyć zasadę uczciwej konkurencji i równego traktowania wykonawców, gdyż pozycja tego wykonawcy byłaby uprzywilejowana względem innych wykonawców.

W wyroku z dnia 11.01.2018 r., KIO 2704/17, Izba odniosła się do zarzutu dwukrotnego wezwania przystępującego do złożenia dokumentów i wyjaśnień. Izba dokonała wykładni art. 26 ust. 3 ustawy PZP, i doszła do wniosku, że zamawiający wedle własnego oglądu i oceny sytuacji (co najmniej): wzywa wykonawcę wyłącznie do złożenia wyjaśnień, wzywa wykonawcę wyłącznie do złożenia dokumentów, poprzedza wezwaniem do złożenia dokumentów wezwaniem do złożenia wyjaśnień, wzywa wykonawcę do złożenia wyjaśnień po uprzednim wezwaniu do złożenia dokumentów. Dodatkowo skład orzekający Izby wskazał, że „liczba” kierowanych przez zamawiającego do wykonawcy wezwań do złożenia wyjaśnień nie jest limitowana, odwołują się do wyroku KIO z 24.02.2012 r. sprawie KIO 281/12, KIO 290/12 (należy tu zauważyć, że wyroki te odnoszą się do wyjaśnień udzielanych na podstawie art. 26 ust. 4 ustawy PZP).

ORZECZNICTWO DOT. ZŁOŻONYCH METOD OCENY CENY OFERTOWEJ

W wyroku z dnia 8.01.2018 r., KIO 2683/17, Izba poddała analizie model oceny ofert przyjęty przez zamawiającego, który zakładał stosowanie jednej z dwóch formuł matematycznych, w zależności od liczby składanych ofert. Pierwszą z formuł miała zostać stosowana w przypadku złożenia od jednej do trzech ofert, natomiast druga – w przypadku złożenia czterech lub więcej ofert, i to właśnie ta formuła została objęta zarzutami odwołującego jako rzekomo niezgodna z ustawą PZP. W formule założono, że całkowita brutto ofert jest oceniana przez odniesienie do średniej, miarodajnej wartości całkowitych cen badanych ofert z wyłączeniem cen brutto ofert skrajnych tj. najtańszej i najdroższej. Izba uznała, że tak określone kryteria są prawidłowe. Niespornie przyjęta metoda oceny ofert w spornym kryterium ceny jest wykonawcom znana przed terminem składania ofert. Wykonawca nie może mieć wiedzy, który ze wzorów matematycznych zostanie zastosowany wobec jego oferty, jako że nieznaną jest liczba ofert, jakie zostaną złożone, nie jest także możliwe przewidywanie, czy wszystkie oferty będą podlegać ocenie, jako że niektóre mogą podlegać odrzuceniu lub zostać uznane za odrzucone. Brak także niejednoznaczności kryteriów, powodujących ich niezrozumienie.

Izba nie stwierdziła zatem naruszenia przez zamawiającego zasad uczciwej konkurencji i równego traktowania wykonawców przez zróżnicowanie punktacji w przypadku wystąpienia różnej liczby ofert czy uzależnienie punktacji od stosunku zaoferowanej ceny do średniej miarodajnej. Zamawiający wyjaśnił, że działanie takie ma na celu odrzucenie potencjalnych manipulacji lub patologii cenowych (najdroższa i najtańsza oferta ma zostać odrzucona w obliczaniu ceny średniej) i ma umożliwić realne porównanie ofert mieszczących się w przedziale od najtańszej do średniej wartości cenowej, a więc ofert najbardziej korzystnych ekonomicznie, równoważących potrzeby zamawiającego w zakresie wysokiej jakości oraz ryzyk, jakie musi ponieść wykonawca i zasobów, jakie musi zaangażować, aby zapewnić realizację zobowiązań wskazanych w ofercie, oraz w szczególności w kryteriach pozacenowych. To zrównoważenie jest zapewniane, jak wskazał zamawiający, przez bliską wysoką punktację ofert znajdujących się w przedziale od najtańszej do średniej cenowo. Oferty z przedziału od średniej do najdroższej, jako niezbilansowane ekonomicznie, uzyskują relatywnie mniej punktów w kryterium ceny nie zaburzając przy tym stosownej relacji między wysokością cen ofert a przyznanej im punktacji. Izba nie stwierdziła, aby przyjęte przez zamawiającego wzory sprzyjały niezgodnym z prawem porozumieniom wykonawców, bowiem tego typu zachowania mogą zaistnieć w każdym stanie faktycznym. Co więcej, odwołujący w żaden sposób nie udowodnił swoich tez.

Izba odniosła się do przywołanego przez odwołującego (wykonawcę) wyroku ETS z 16.09.2013 r., T-402/06 w sprawie Królestwa Hiszpanii przeciwko Komisji Europejskiej. Izba stwierdziła, że orzeczenie Trybunału w zakresie brak podstaw do stosowania kryterium opartego na cenie średniej zasługuje na pełną aprobatę, jednakże z uwagi na inny stan faktyczny nie może mieć zastosowania w sprawie, ponieważ jedynym podobieństwem było używanie terminu „ceny średnie” lub „metody średnie miarodajne”. Model kataloński stosował uśrednianie cen, co mogło prowadzić do sytuacji, w której przy równym wyniku z punktu widzenia innych kryteriów, szczególnie technicznych, oferta z wyższą ceną mogła otrzymać większą liczbę punktów z tytułu jakości ekonomicznej niż oferta tańsza, zwłaszcza jeżeli pierwsza z tych ofert była bliższa średniej cenie lub cenie odpowiadającej „ryzykownej obniżce”. Przypomniano, że dyrektywa unijna pozostawia zamawiającym swobodę ustalania kryteriów wybierania cen, muszą to być jednak kryteria zapewniające wybór korzystny ekonomicznie. Ofertę najkorzystniejszą ekonomicznie można z kolei określić, jako ofertę posiadającą najlepszy stosunek jakości do ceny, przy uwzględnieniu czynników istotnych dla zamawiającego. Cena najniższa zatem nie zawsze będzie decydująca.

Izba zauważa, że zasady te w sprawie rozpatrywanej nie zostaną naruszone. W szczególności zastosowane przez zamawiającego metody nie doprowadzą do wyboru oferty nie będącej ofertą najkorzystniejszą w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy PZP. Ryzyko takie nie występuje, nie udowodnił go odwołujący. W szczególności żadna z przedstawionych w odwołaniu symulacji nie wykazuje, by możliwa była sytuacja, iż oferta o wyższej cenie mogłaby się okazać ofertą korzystniejszą od oferty tańszej *ceteris paribus* tj. przy równych ocenach w kryteriach pozacenowych. Taka właśnie sytuacja w sprawie rozpatrywanej przez ETS legła u podstaw rozstrzygnięcia Trybunału.

ORZECZNICTWO DOT. UNIEWAŻNIENIA PRZETARGU ZE WZGLĘDU NA ISTOTNĄ ZMIANĘ OKOLICZNOŚCI, POWODUJĄCĄ ŻE PRZEPROWADZENIE POSTĘPOWANIA NIE LEŻY W INTERESIE PUBLICZNYM.

W wyroku z dnia 15.01.2018 r., KIO 2744/17, Izba uznała, że utrata przez szpital dotacji, z której miało być finansowane zamówienia uzasadnia unieważnienie przetargu.

ORZECZNICTWO DOT. UCHYLENIA SIĘ WYKONAWCY OD ZAWARCIA UMOWY

W wyroku z dnia 19.01.2018 r., KIO 2738/17, Izba rozważyła, czy w okolicznościach danej sprawy zdarzenie losowe (wypadek pełnomocnika wykonawcy) uzasadnia prośbę o zmianę terminu zawarcia umowy, czy też może zostać uznane za uchylenia się od jej zawarcia oraz od wniesienia zabezpieczenia wykonania umowy. Uznała, iż zamawiający nie miał podstaw, aby przyjąć, że wykonawca uchyli się od zawarcia umowy i nie miał podstaw do wyboru kolejnej, najkorzystniejszej oferty.

ORZECZNICTWO DOT. INTERESU WYKONAWCY WE WNIESIENIU ODWOŁANIA

W wyroku z dnia 10.01.2018 r., KIO 2631/17, Izba potwierdziła, że wykonawca ma interes we wniesieniu odwołania, nawet jeżeli jego oferta przewyższa kwotę, jaką zamawiający zamierza przeznaczyć na realizację zamówienia. KIO powołała się przy tym na orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie C-689/13 oraz w sprawie C-131/16. Stwierdziła, że zgodnie z poglądem wyrażonym w orzeczeniach Trybunału wykonawcy są uprawnieni do wnoszenia środków ochrony prawnej nawet w sytuacji, gdy skutkiem miałyby być unieważnienia postępowania, gdyż wówczas wykonawcy mogą ubiegać się o te zamówienie publiczne w kolejnym postępowaniu. System środków ochrony prawnej, który stanowi realizację postulatów dyrektywy odwoławczej i podstawowe pojęcia warunkujące dostęp wykonawców do systemu środków ochrony prawnej powinny być interpretowane z uwzględnieniem wykładni proeuropejskiej i odwołała się do innego wyroku KIO - z dnia 22.11.2016 r., KIO 2099/16.

ORZECZNICTWO DOT. ZANIECHANIA WYKONANIA CZYNNOŚCI POMIMO UPREDNIEGO UWZGLĘDNIENIA PRZEZ ZAMAWIAJĄCEGO ZARZUTU ODWOŁANIA.

W orzeczeniu z dnia 10.01.2018 r., KIO 2719/17, Izba podkreśliła, że zamawiający, nawet jeżeli uprzednio uznał zarzut odwołania wykonawcy za zasadny, nie może, mimo wcześniejszego uznania, dokonać czynności zgodnie z żądaniem wykonawcy, jeżeli powtórzona czynność byłby sprzeczna z prawem.

KONTAKT

Marcin Koper
radca prawny
Partner

E: m.koper@spcg.pl
T: +48 12 427 24 24

Siedziba Kancelarii:
ul. Jabłonowskich 8
31-114 Kraków
T: +48 12 427 24 24
E: spcg@spcg.pl

Oddział w Katowicach:
ul. Warszawska 10
40-006 Katowice
T: +48 32 352 19 60
E: katowice@spcg.pl

Oddział w Warszawie:
ul. Złota 59
00-120 Warszawa
T: +48 22 244 83 00
E: warszawa@spcg.pl

Oddział we Wrocławiu:
ul. Więzienna 21/31
50-118 Wrocław
T: +48 71 722 42 10
E: wroclaw@spcg.pl